

Teresa Radwańska

Kraków - Zwierzyniec, Kościół Salwatora, AZP: 102-56

Informator Archeologiczny : badania 23, 67

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

— Ponadto nadzorowano roboty instalacyjne na wielu innych odcinkach (rej. II, III, IX), zasypywanie wykopu 15 w rej. X (z zakonserwowaną rotundą romańską) oraz wybieranie zasypiska XIX-wiecznego w rezerwacie na międzymurzu na pln. od Smocznej Jamy (rej. VIII).

Badania będą kontynuowane.

Kraków — Zwierzyniec,
Kościół Salwatora,
AZP: 102-56

Muzeum Archeologiczne w Krakowie

Badania prowadziła mgr Teresa Radwańska. Finansowało MA w Krakowie. Czternasty sezon badań. Wczesne średniowiecze, czasy nowożytne.

Odsłaniano w dalszym ciągu zachodnią, nieistniejącą dzisiaj partię kościoła. Odkopano zakończenie południowego muru międzynawowego związanego z południowo-zachodnim pomieszczeniem narożnym obiektu. Zakończenie to ma w planie formę krzyża a łączy naprzeciw dawniej znanego filara 31. Ten ostatni filar stanowi element północnych podpór międzynawowych. Ponadto odkryto resztki północnego muru obwodowego kościoła.

Po kilkuletnich ostatnich badaniach można określić zachodnią część najstarszego kościoła Salwatora (I faza — z apsydą) z I poł. XII w., jako trójnawową bazylikę. Jej długość wynosiła ok. 27 m.

Kruszczevo, gm. Stara Biaba,
woj. płockie,
St. I, AZP: 48-54/13

Polska Akademia Nauk Instytut Historii
Kultury Materialnej Zakład Epoki Metali
w Warszawie

Badania prowadził dr Marek Dulnicz, uczestniczyła mgr Dorota Popławska. Finansował WKZ w Płocku. Trzeci sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna (VIII-XI w.).

Otwarto dwa wykopy o powierzchni 40 m² oraz wykonano 320 odwiertów sondażowych. Stwierdzono występowanie ciągłej warstwy kulturowej z VIII w., zalegającej na powierzchni ok. 40 m², oraz zbadano 2 obiekty osadnicze z tego okresu.

Obiekt 16 (nieregularny, 210 x 180 x 32 cm) miał jednowarstwowe wypełnisko i zawierał wyłącznie kilkadziesiąt fragmentów naczyń ręcznie lepionych i górą obtaczanych, niekiedy zdobionych ornamentem linii falistych.

Obiekt 17 (260 x 160 x 50 cm) był w planie owalny. Wypełniała go w większości jednolita warstwa kulturowa, przy dnie stwierdzono zaleganie drobnych warstewek żółtego pyłu i spalenizny. Obiekt zawierał kilkadziesiąt fragmentów naczyń ręcznie lepionych i górą obtaczanych. Odkryto w nim także: tańcuszek 6 ogniwkowy, grot z dwoma zadziornami, nóż, blaszkę, punce (wszystkie przedmioty z żelaza) oraz kościany rytec garncarski (?).

Obiekty odkryte w 1989 r., podobnie jak obiekt 15 badany w 1988 r. (poprzednio datowany na VII w.) można datować na wiek VIII.

Badania osady zakończono.

Lusówko, gm. Tarnowo Podgórne woj. poznańskie St. 18 parz okresy brązu

Lekno, gm. Wągrowiec,
woj. piłskie,
St. nr 3, AZP: 43-31/44

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
w Poznaniu

Badania prowadził dr Andrzej M. Wyrwa z zespołem. Finansował UAM w Poznaniu. Siódmy sezon badań. Gród wczesnośredniowieczny (VII- poł. XII w.), romańska rotunda (I poł. XI w. ?), kościół gotycki (I poł. XIII — koniec XIV w.), późnogotycki obiekt sakralny (ok. XVI w. ?), rzędowe cmentarzysko szkieletowe.

Badania stanowiły kontynuację prac wykopaliskowych z lat 1982-1987. W 1988 roku nie prowadzono badań terenowych. Sezon ten poświęcono szczegółowemu opracowaniu materiałów pozyskanych w trakcie dotychczasowych prac wykopaliskowych.

W 1989 roku — prace archeologiczne zostały skoncentrowane w sektorze wschodnim stanowiska w wykopach 19, 20, 21, 22.

W części północno-wschodniej sektora wschodniego w bieżącym sezonie (wykop nr 19) kontynuowano rozpoznanie konstrukcji architektonicznych przylegających od północy do kościoła cysterskiego fazy A1. Uchwycono tu dwa fragmenty fundamentów (z dwóch różnych faz rozbudowy), stanowiące wg obecnej interpretacji część zabudowy zakrytą lub części klasztornej (?). W bieżącym sezonie nie uchwycono jeszcze pełnego przebiegu fundamentów, stąd też trudno na obecnym etapie rozpoznania o ich szczegółową interpretację.

W części południowej sektora wschodniego badania skoncentrowano nad szczegółowym rozpoznanie środkowo-wschodniej części wału i majdanu grodu (wykopy nr 20 i 22). W tym sezonie zdjęto tylko górne warstwy kulturowe związane z cmentarzyskiem zlokalizowanym wokół zabudowań sakralnych. Pod nimi odsłonięto warstwy związane z osadnictwem grodowym. W wykopie 22 odkryto fragment ceglanej konstrukcji będącej dwukomorowym grobowcem (grobowiec nr 1 i nr 2). Analizy konstrukcji i materiału archeologicznego wydobytego z jego wnętrza pozwala stwierdzić, że zbudowano go w okresie późnego średniowiecza na miejscu istniejącego tu już